

JOURNAL OF EMERGING TECHNOLOGIES AND INNOVATIVE RESEARCH (JETIR)

An International Scholarly Open Access, Peer-reviewed, Refereed Journal

புணர்ச்சிக் கோட்பாடுகளில் உயர்திணை - ஓர்

ஆய்வு

நெறியாளர்

-

முனைவர் ம. சரளாதேவி

நெறியாளர் மற்றும் உதவிப்பேராசிரியர்
தமிழ் முதுகலை மற்றும் ஆய்வுத்துறை,
தூயநெஞ்சக் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
திருப்பத்தூர் - 635 601,
திருப்பத்தூர் மாவட்டம்.

கட்டுரை ஆய்வாளர்

-

க. தேவிபாலா

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,
தூயநெஞ்சக் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
திருப்பத்தூர் - 635 601,
திருப்பத்தூர் மாவட்டம்.

9025330835

Devibalak1984k@gmail.com

முன்னுரை

மொழியின் தன்மையையும் அமைப்பையும் விளக்க உதவியாகயிருப்பது இலக்கண நூல்கள் ஆகும். பல்வேறு காலக்கட்டங்களில் தோன்றிய இலக்கண நூல்கள் அந்த அந்த காலத்தின் மொழிக் கட்டமைப்பை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளன எனலாம். மொழி கட்டமைப்பில் முக்கியப் பங்கு வகிப்பது புணர்ச்சிக் கோட்பாடுகள் என்றால் அது மிகையாகாது. ஏனெனில், பொருள் வேறுபாட்டை உணர்த்தி ஒலிப்பு முறையில் எளிமைக்காகப் பயன்படுவது புணர்ச்சிக் கோட்பாடுகளே. பேச்சு மொழியில் வல்லின ஒற்றுகள் வெளிப்படவில்லை என்றாலும் எழுத்து மொழியில் வல்லின ஒற்றுகள் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன. புணர்ச்சிக் கோட்பாடுகள் வேற்றுமை,

அல்வழியில் தொடர் அமைப்பிற்கேற்ப மாறுபாடு அடைவதோடு மட்டுமல்லாமல் திணையின் அடிப்படையிலும் மாறுபட்டு வருகின்றன. திணைகளில் (உயர்திணை, அஃறிணை) உயர்திணையை அறிமுகம் செய்து பின்னர் உயர்திணைக்குப் புணர்ச்சிக் கோட்பாடுகள் எங்ஙனம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது பற்றி இலக்கண நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துகளை முன்வைத்து விளக்கமுறை ஆய்வுமுறையைப் பயன்படுத்தி உயர்திணைக்குரிய புணர்ச்சிக் கோட்பாடுகளை இக்கட்டுரை ஆராய்வதாக அமைகிறது.

உயர்திணை ஓர் அறிமுகம்

உலகத்தில் தோன்றி வளர்ச்சியடைகின்ற அனைத்து உயிரினங்களும் உணர்வுகளால் ஆக்கப்பட்டவைகள். ஒவ்வொரு உயிரும் ஒவ்வொரு சிறப்பைப் பெற்றிருக்கின்றன. தொடரலே சுருங்கிக்கொள்ளும் சிறிய வகை தாவரம், பார்வை இல்லாமல் வரிசையாகச் செல்லும் எறும்பு முதல் கொண்டு அனைத்து உயிரினங்களும் சிறந்தவை. நன்றியுணர்வு உள்ள நாய், உணவைத் தாக்கும்போது பதுங்கும் சிங்கம். உணவிற்காக பொறுமையைக் காக்கும் கொக்கு என எல்லா உயிரிகளும் சிந்திக்காமல் செயல்படுமா? ஆக சிந்தித்துச் செயல்படுதல் என்பது அனைத்து உயிரிகளுக்கும் பொருந்துவனவாக இருப்பதால்தான் அதற்கும் ஒருபடி மேல் சென்று மனம் என்ற ஒன்றை

“ஆறு அறிவதுவே அவற்றொடு மனனே”¹ (தொல்.1528)

எனத் தெளிவாக அறிந்தோர் நெறிமுறையாக உணர்த்தியுள்ளனர் என முன்னோர்கள் கூறியதாகத் தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. அதில் ஆற்றிவு கொண்ட உயிரினங்களாக

”மக்கள் தாமே ஆறு அறிவுயிரே

பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே”²(தொல்.1534)

என ஆற்றிவு உயிர்கள் மக்கள் என்று கூறியுள்ளதால் மக்கள் மனம்(நல்லவை தீயவை அறிந்து மனதிற்கு கட்டுப்படும் குணம் பெற்றவர்கள்) என்பது அறியமுடிகிறது. ஆறாவது அறிவு பிறவும் உளவே என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு அதன்பின் எழுந்த நூலான நன்னூலானது தேவர், கடவுள், நரகர் என விரித்துக் கூறியிருந்தாலும் இவர்களை ஆற்றிவு உயிரினங்களிகளில் இணைக்காமல் ஐந்தறிவு உயிரினங்களில் இணைத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. அந்த மனம் என்ற ஒன்று நன்னூலார் காலத்தில் இல்லையா என்ற கேள்வி எழுகிறது. இல்லையெனில் உறுப்பினால் உணரப்படுகின்ற அறிவை மட்டும் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டாரா? என்ற கேள்வியும் முன் வைக்கப்படுகிறது.

இப்படியாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ள உயிரினங்களைத் திணையின் (ஒழுக்கத்தின்) அடிப்படையில் உயர்ந்த ஒழுக்கங்களைக் கொண்ட உயிரினங்களை 'உயர்திணை' என்றும் உயர்ந்த ஒழுக்கங்களைக் கொண்டிராத உயிரினங்களை 'அஃறிணை' என்றும் பாகுபடுத்திக் கூறியிருப்பது கீழ்க்காணும் நூற்பாவழி அறியமுடிகிறது.

”உயர்திணை என்மனார் மக்கள் சுட்டே

அஃறிணை என்மனார் அவரல பிறவே”³ (சொல். 1)

உயர்திணை புணர்ச்சிக் கோட்பாடுகள்

மக்களை உயர்ந்த நிலையில் வைத்திருந்த தொல்காப்பியம் முதலான நூல்கள் புணர்ச்சிக் கோட்பாடுகளையும் திணையின் அடிப்படையில் வகுத்து வைத்திருப்பது நூற்பாக்கள் வழி அறியமுடிகிறது. மொழியின் கட்டமைப்பில் பேச்சொலிகளில் ஒற்றுகள் வெளிப்படுவது அவசியமாகக் கருதப்படாவிட்டாலும் எழுத்து மொழியில் ஒற்றுகள் அவசியமாகக் கருதப்படுகின்றன. ஏனெனில் சில இடங்களில் ஒற்றுக்களைத் தவிர்ப்பதால் அதன் பொருள் மாறுபடுவதைக் காணமுடிகிறது. தொல்காப்பியர் உயர்திணைக்குரிய புணர்ச்சிக் கோட்பாடுகளைப் பற்றி கூறுகையில்

“உயிரீறாகிய உயர்திணைப் பெயரும்

புள்ளி யிறுதி உயர்திணைப் பெயரும்

எல்லா வழியும் இயல்பென மொழிப ”⁴(தொல்.154)

என்று நிலைமொழியின் ஈற்றெழுத்து உயிரெழுத்தாகவும் மெய்யெழுத்தாகவும் உடைய உயர்திணைப்பெயர்கள் வேற்றுமை வழியிலும் அல்வழியிலும் இயல்பாகப் புணரும் எனத் தொல்காப்பியர் 'மொழிப' அதாவது முன்னோர்கள் கூறுவார்கள் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது இதனால் உயர்திணைக்கு வல்லினம் மிகாது என்பது மரபுவழியாக முன்னோர்கள் பின்பற்றி வந்த செய்தி என்பது புலப்படுகிறது. இதன் காரணத்தை ஆராய்ந்த சீனி நைனா முகம்மது அவர்கள் “ அஃறிணைப்பெயர்போல் உயர்திணைப் பெயர்கள் புணர்ச்சியால் ஒலி சிதையக் கூடாது”⁵ என்று கூறியிருப்பதால் உயர்திணைப் பெயர்கள் எப்பொழுதும் சிதைவின்றி முழுமையாக ஒலிக்கப்பட வேண்டும் என்ற உயர்ந்த நிலையை கடைப்பிடித்து வந்தார்கள் என்பது அறியமுடிகிறது. எனினும் இந்நூற்பாவில் 'எல்லா வழியும் இயல்பு' என்று கூறப்பட்டிருந்தாலும் உரையாசிரியர் விளக்கம் தருகையில் சில இடங்களில் உறழ்ந்தும் (குமரகோட்டம், குமரக் கோட்டம்) வரும் என்றும்

கூறப்பட்டுள்ளது. அதன்பிறகு உயர்திணை வினைச்சொல்லைப் பெற்றுவரும் போது மட்டும் திரிந்தும் வரும் (உண்ப சான்றோர், உண்டேஞ்ச்) சான்றாம் – இச்சொல்லில் வருமொழியின் முதலெழுத்து சகரத்திற்கு இனமாக ஞகரம் திரிந்துள்ளது) என விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியர் இயல்பு எனக் கூறப்பட்ட செய்தி இளம்பரணர் காலத்தில் வல்லினம் மிகுந்தும் திரிந்தும் வந்துள்ளதெனில் அது மொழியின் வளர்ச்சியே என்று தோன்கிறது. மொழியின் வளர்ச்சியாக இருந்தாலும் காரணமின்றி வழங்கப்படுவது மரபு என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுதல் சிறப்பு. தொல்காப்பியர் உயிரீறாகிய உயர்திணைப் பெயரும் இயல்பு எனக் கூறிவிட்டு அடுத்த நூற்பாவிலேயே

“இகரஈற்றுப்பெயர் திரிபிட னுடத்தே”⁶ (தொல்.155)

என இகரத்தை ஈறாகக் கொண்டு முடியும் உயர்திணைப் பெயர்களுக்கு மட்டும் ஒற்றுமிகும் இடமும் உண்டு என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. ஆனால் இதற்கு உதாரணம் தருகையில் வணிகர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் பட்டப் பெயரான ‘எட்டி’ ‘காவிதி’ என்ற சிறப்புப் பெயரோடு இணைத்து ‘எட்டிப்புரவு’ ‘காவிதிப்புரவு’ ‘நம்பிப்புரவு’ எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் நூற்பா எண் 154 ற்கு விளக்கம் தருகையில் ‘நம்பி’ என்ற பெயரை முன்னிறுத்தி கை, கால், தலை என இயல்பாகப் புணரும் என்று கூறிவிட்டு 155 ஆவது நூற்பாவிற்கு உதாரணம் தருகையில் ‘நம்பிப்புரவு’ என்று ஒற்று மிகுத்து கூறப்பட்டுள்ளது. அப்போது ‘நம்பி’ என்பது இகரத்தை ஈறாகக் கொண்ட உயர்திணைப் பெயர் இல்லையா? என்ற கேள்வி மனதில் எழுகிறது. அதற்கு விளக்கம் தரும்படியாக வைத்திய நாத தேசிகர் இயற்றிய இலக்கண விளக்கம் நூலில் உயர்திணைப்பெயர்கள் உயிரெழுத்தில் முடிந்தால் வலிமிகும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் தொல்காப்பியர் கூறுவது போல இ கர எழுத்து என்று குறிப்பிட்டுக் கூறாமல் பொதுவாகக் கூறி உதாரணம் மட்டும் நம்பிக்கொல்லன், நம்பித்துணை என்று உதாரணம் கூறப்பட்டுள்ளது. நம்பி என்பதற்கு ‘ஆணின் சிறந்தவன் நம்பி’ என்று அகராதி விளக்கம் தந்துள்ளமையால் நம்பி என்பது சிறப்புப் பெயர் என அறியமுடிகிறது. ஆக ‘நம்பி’ என்பது இயற்பெயராக இருக்கும் பட்சத்தில் வலி மிகாமலும் (நம்பி தலை) இகரத்தை ஈறாகக் கொண்டிருந்தாலும் சிறப்புப் பெயர்களுக்கு மட்டுமே வலிமிகுந்தும் புணர்ந்துள்ளது.

உயர்திணை சிறப்புப் பெயரும் இயற்பெயரும் அமையும் இடம்

உயர்திணையில் சிறப்புப்பெயர், இயற்பெயர் அமையும் இடத்தைப் பொறுத்தும் வல்லினம் மிகுந்து வருவதைக் காண முடிகிறது.

“சிறப்பினாகிய பெயர் நிலைக் கிளவிக்கும்

இயற்பெயர் கிளவி முற்படக் கிளவார்”⁷ (தொல்.41)

என்னும் நூற்பாவில் சிறப்புப்பெயரை முன்வைத்து அதன்பின் இயற்பெயரை பின்வைத்தும் அமைத்தல் வேண்டும் என்பதை அறியலாம். இதற்கு மாறாக இயற்பெயர் முந்தியும் சிறப்புப் பெயர் பிந்தியும் வரும் தொடரில் உயர்திணைப் பெயரும் வலிமிகுந்து வருவதைக் காணமுடிகிறது.

உதாரணமாக

‘புலவர் காளமேகம்’ இதில் சிறப்புப் பெயர் முந்தி வந்ததால் வலி மிகாமல் ‘காளமேகம் என்பவர் புலவராவர்’ என்ற பொருளை ஒரு வாக்கியம் தருவதாக உள்ளது.

‘காளமேகப் புலவர்’ இதில் சிறப்புப் பெயர் இயற்பெயரை அடுத்து வந்ததால் வலி மிகுந்து புணர்ந்து ‘காளமேகம் என்ற புலவர்’ என்னும் பொருளைத் தருகிறது இவ்விரு உதாரணங்களிலும் பெயர் அமைவிடம் பொருத்தும் வலி மிகுவதினாலும் பொருள் மாறுபடுவது நன்கு அறியமுடிகிறது இதனை “மரபு விதியை பொருட்கூறு சார்ந்த விதி”⁸ என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

அடுத்து இயற்பெயர் முன் சிறப்புப் பெயர் அல்லாது முறைப் பெயர் வந்து புணரும்போதும் மாற்றம் பெறுவதாகக் கீழ்க்காணும் நூற்பா வழி அறியமுடிகிறது.

“இயற்பெயர் முன்னர்த் தந்தை முறைவரின்

முதற்கண் மெய்கெட அகரம் நிலையும்

மெய்யொழித் தன் கெடும் அவ்வியற் பெயரே”⁹ (தொல்.348)

என்னும் நூற்பாவில் தந்தை என்ற முறைப்பெயர் முன் இயற்பெயரை அமைத்துப் புணரும்போது புணர்ச்சியில் மாற்றம் ஏற்படுவதைக் காண முடிகிறது.

சாத்தன் + தந்தை = சாத்தந்தை

(சாத்+ த் +அன்) (த்+அ+ந்தை)

(இங்கு நிலைமொழியின் இறுதியில் உள்ள அன் கெட்டு சாத்த் என நின்று வருமொழியின் முதல் மெய்கெட்டு நின்று உடல்மேல் உயிர் இணைந்து சாத்தந்தை என மாற்றம் பெற்றுள்ளது)

யர்ழ் புணர்ச்சிக் கோட்பாடுகள்

உயர்திணைப் புணர்ச்சிக் கோட்பாடுகளில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தும் கோட்பாடு யர்ழ் எழுத்துப் புணர்ச்சிக் கோட்பாடு ஆகும். பொதுவாகவே நிலைமொழியின் ஈறு யர்ழ் என்ற எழுத்துகளை ஈறாகக் கொண்டிருந்தால் கண்மூடிக்கொண்டு வலிமிகுந்து எழுதுவது வழக்கத்தில் இருக்கும் ஒன்றாகும். இது உயர்திணைக்கும் அஃறிணைக்கும் பொருந்துமா? இல்லை, அஃறிணைக்கு மட்டும் பொருந்துமா? என இலக்கண நூல்களில் குறிப்பிட்டுள்ள கருத்துகளை முன்வைத்து ஆராய்வதற்கு முன்பு யரழ் எழுத்துகளின் அமைவிடத்தை நோக்கும்போது

“ யரழ் முன்னர் சொல் முதல் மெய்வரும்”¹⁰ (தமிணூல்.30)

என்று கூறுவதிலிருந்து யரழ் சொல்லின் முன் வருமொழியின் முதல் எழுத்து மெய்யெழுத்தாகவே இருக்கும் என்பது அறியமுடிகிறது. இதற்குக் காரணம் ர்ழ் என்ற இரு எழுத்தும் வேற்றுநிலை மெய் மயக்கத்திற்குரிய எழுத்தாகவும் ர்ழ் அடுத்து இரண்டு ஒற்றுகள் மயங்கி வரும் (மோர்க்குழம்பு, தாழ்க்கோல்) என்ற சிறப்புப் பண்பைப் பெற்றிருப்பதால் ஆகும். இதோடு “யர்ழ் என்ற மூன்றும் மற்ற மெய்களைச் சந்திக்கும்போது உயிர் ஈறு போலவே புணர்கின்றன”¹¹ என்று கூறுவதிலிருந்தும் அதன் மற்றொரு பண்பினையும் உணர முடிகிறது. உயர்திணை ய கர எழுத்துப் புணர்ச்சி பற்றித் தொல்காப்பியம்,

தாயென் கிளவி யியற்கை யாகும்”¹² (தொல் . 354)

என்ற நூற்பாவிலிருந்து தாய் என்னும் சொல் இயற்கையாக (இயல்பாக) முடியும் என்பது புலனாகிறது ஆனால் தாய்ப்பால் தாய்ப்பறவை என்று வலிமிகுந்து வரும் சொற்கள் உள்ளன. இச்சொற்களில் வலிமிகுந்துள்ளமைக்கு

” யரழ்முன் வலிவரின் அல்வழிக்கு இயல்பும்

அடைமொழிக்கு ஆக்கமும் அவை வேற்றுமைக்கண்

மிகலும் தன்இன மெலி எய்தலும்”¹³(தொன்னுல் விளக்கம்.30)

என்னும் நூற்பாவில் கூறியுள்ள கருத்துகளை ஆராய்வோமேயானால் அடையாக வரும் மொழிக்கு முன்னால் வல்லின சொற்கள் வருமொழியாக வந்தால் ஒற்றுமிகும் என்று கூறியுள்ளது.

குழந்தை தாய்பால் குடித்தது

பசு தன் கன்றுக்கு தாய்ப்பால் கொடுத்தது

இந்த இருதொடர்களிலும் தாய்ப்பால் என்றும் தாய்ப்பால் என ஒருதொடரில் வலி மிகுந்தும் மற்றொரு தொடரில் வலி மிகாமல் வருவதைக் காண்கிறோம். முதல் தொடர் உயர்திணைத் தொடராக வந்துள்ளதால் வலி மிகாமலும் இரண்டாவது தொடர் அஃறிணை தொடராக வந்துள்ளதால் வலி மிகுந்தும் வந்துள்ளது. ஆக அடைமொழியாக இருந்தாலும் உயர்திணைக்கு ஒற்று மிகாது என்பது அறிய முடிகிறது. (அடைமொழி என்பது தொடர்புள்ள இரண்டு பெயர்ச்சொற்களுள் முந்திய பெயர்ச்சொல் பிந்திய பெயர்ச்சொல்லை விளக்குவதாக அமைந்திருக்கும் பெயர் ஆகும். கூழ்ப்பாணை தயிர்ப்பாணை மோர்ப்பாணை என்பதில் பாணைக்கு அடையாக வந்துள்ள கூழ் என்பதே அடைபெயர் அதாவது பாணை என்பது பொதுப்பெயராக நின்று அதை விளக்க கூழ் மோர் தயிர் என்ற சொற்கள் அடைபெயராக வந்துள்ளது)இதைப் போன்று

“குற்றொள் நிரட்டுமுயிர் வந்தால் யரழக்கள்

நிற்கப்பின் வல்லெழுத்து நேருமேல் ஒற்றாம்”¹⁴ (நேமிநாதம்.15)

இந்நூற்பாவிடையிலுள்ள விளக்கம் தருகையில் நிலைமொழியின் இறுதியில் நின்ற யரழ ஒற்றுக்குப் பின்னால் வல்லெழுத்துவரின் தன் வர்க்கத்து வல்லொற்று மெல்லொற்றாக திரிந்து ஈரொற்றுடனிலையாய் முடியும் என்ற விளக்கத்திலிருந்து யரழ இறுதி மொழிச்சொற்கள் முன் வல்லினம் வந்தால் வல்லின ஒற்றோ மெல்லின ஒற்றோ மிகுந்து வரும்(வேய்த்தோல், சேர்ம்பழம்) என உணர முடிகிறது. அதோடு எடுத்துகாட்டுகளும் அஃறிணையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த விதி உயர்திணைக்கும் பொருங்குமா? என ஆராய்தால் ஆதி நூலான தொல்காப்பியத்தில் வலி மிகுந்து வராது என்றே கூறப்பட்டுள்ளது இதனை

”யர்ழ் வென்னும் மூன்று மொற்றக்

கசதப ஙளுநம வீற் றாகும்”¹⁵ (தொல். 48)

என்னும் நூற்பாவிடையிலுள்ள இளம்பரணர் உதாரணங்கள் தருகையில் அஃறிணையில் உதாரணங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அதே நூற்பாவிடையிலுள்ள வினைச்சொல் வந்த இடத்திற்கு ஒற்று மிகாமல் வரும் என்ற கருத்திற்கு மட்டும் உயர்திணையில் (செய்காத்தான் நீர்கொண்டான்) உதாரணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளது. ஒற்று மிகுந்து வரும் இடத்திற்கெல்லாம் அஃறிணையில் உதாரணங்களும் ஒற்று மிகாமல் வரும் என்ற இடத்திற்கெல்லாம் உயர்திணையில் உதாரணங்களும்

கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக இயல்பு என்பது உயர்திணைக்கு பொருந்துவதாக மட்டுமே அமைந்துள்ளது. இதற்குக் காரணம் மரபுப்பெயர் என்பது போல் மரபுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி என்றே கூறமுடியும் இருப்பினும் சற்று மாறாக இலக்கண விளக்கம் நூலில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்து மாற்றமாக அமைந்துள்ளது.

“ பொதுப்பெய ருயர்திணைப் பெயர்க வீற்றுமெய்

வலிவரி னியல்பா மவற்றின் றுயிர்முன்

வன்மை மிகாசில மவற்றின் றுயிர்முன்”¹⁶ (இலக்கண விளக்கம் 71)

இந்நூற்பாபடி பொதுப்பெயரீற்றிலும் உயர்திணைப் பெயரீற்றிலும் முன் வல்லினம் வந்தாலும் இயல்பாக முடியும் அவ்விரு பெயரீற்றின் முன்னும் நின்ற உயிர்முன் வரும் எழுத்துகள் மிகுவது இல்லை இயல்பாகவே முடியும். இல்லையெனில் உயர்திணைப் பெயருள் சில பெயர்கள் மட்டும் விகாரத்தில் அமையும் என்பது அறியமுடிகிறது. (பார்ப்பனக்கன்னி- இதில் ஈறு கெட்டு ஒற்றுமிகுந்து புணரப்பட்டுள்ளது. கபில பரணர் இதில் ஈறுமட்டும் கெட்டு ஒற்று மிகாமலும் புணரப்பட்டுள்ளது)ஆக உயர்திணைப்பெயர்களை அடுக்கிக் கூறும்போது இறுதியாக வரும் பெயரைத் தவிர மற்ற பெயர்களில் ஈறுகெட்டு புணரும் என்பதும் புலப்படுகிறது. உதாரணமாக

மாணவர் + மாணவியர் = மாணவமாணவியர்கள் (பன்மை விசுதி கள் சேர்க்கப்பட்டது)

சேரன்+ சோழன்+ பாண்டியன் = சேரசோழபாண்டியன் எனக் கூறுவது யாவரும் அறிந்த ஒன்று. இதற்குக் காரணம் “இயற்பெயர்கள் உயர்திணையாக இருப்பினும் அடுக்கி வரும்போது இறுதிப்பெயர் தவிர முந்திய பெயர்கள் ஒலிப்பு எளிமை கருதி ஈறு கெட்டுப்புணரும்”¹⁷ என்று கூறுவதிலிருந்து உயர்திணைப் புணர்ச்சியில் விகாரம் ஏற்படுவது ஒலிப்பு எளிமைக்காக என்பது புலனாகிறது.

விதியை மீறும் இடங்களும் காரணங்களும்

உயர்திணைக்கு இகர ஈற்றைத்தவிர மற்ற இடங்களில் வல்லினம் மிகுந்து வராது என்பதை நினைவுப்படுத்தி அதற்கு மாறாக பத்துப்பாட்டு நூல்களிலும் திருக்குறளிலும் வல்லொற்று புணர்ந்து வருவது காண முடிகிறது. உதாரணமாக

”அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை

இகவார்ப் பொறுத்தல் தலை”¹⁸ (திருக்குறள்.151)

இக்குறட்பாவில் இகழ்வார்ப் (இழிவாகப்பேசுபவர்) என்ற உயர்திணைக்கு ஆசிரியர் ஒற்று பயன்படுத்தியுள்ளதைக் காண முடிகிறது. திருவள்ளுவர் உயர்திணைக்கு வல்லின ஒற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளார் எனக் குற்றம் கூறமுடியாது. ஏனெனில் இகழ்வாரைப் என்று விரித்து எழுதியிருக்க வேண்டியது அப்படி எழுதியிருந்தால் வருமொழியாக உள்ள பொறுத்தல் என்ற சொல்லுடன் இணையும் போது வெண்பாவிற்குரிய தளை வராமல் கலித்தளை வருவதால் இகழ்வார்ப் என்று கூறியிருக்கிறார். எனினும், இகழ்வார் என்று ஒற்று மிகாமல் எழுதியிருந்தாலே தளை சிதைவுபடாமல் வந்திருக்கும். ஆனால், பொருளில் மாறுபாடு தோன்றுயிருக்கும். அதாவது இகழ்வார் பொறுத்தல் என்பதற்கு இகழ்ந்து பேசுபவர் பொறுத்துக் கொள்ளுதல் என்ற பொருளைக் கொடுத்திருக்கும். ஆனால் வள்ளுவர் கூறவந்த கருத்து இகழ்ந்து பேசுபவரைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதல் என்பதாகும். எனவே இகழ்வார்ப் என ஒற்று சேர்த்ததால் இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாக நின்று கூற வந்த கருத்தைத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார். ஆக, பொருள் மாறுபடாமல் இருப்பதற்காகவும் தளை தட்டுபடாமல் இருப்பதற்காகவும் விதிகள் மீறி சொற்களைப் புலவர்கள் கையாண்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது. இதனை “ஓசையும் கெடாமலும் பொருள் மயங்காமலும் காக்கும் விதி”¹⁹ எனக் கூறியிருப்பது கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. இதைப் போன்று

“உறுநர்த் தாங்கிய ”²⁰ (திருமுருகாற்றுப்படை. அ.4)

“பகைவர்ச் சுட்டிய ”²¹ (முல்லை. அ.77)

எனச் சங்க இலக்கியமான பத்துப்பாட்டிலும் பொருளும் தளையும் சிதையாமலிருக்க உயர்திணைக்கு ஒற்று பயன்படுத்தியுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

மதிப்பீடு

- புணர்ச்சிக் கோட்பாடுகள் உயர்திணைக்கும் அஃறிணைக்கும் தனித்தனியே வகுத்துவைக்கப்பட்டுள்ளது. உயர்திணைக்கு வல்லின ஒற்றுகள் வரக்கூடாது என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து. (இகரத்தை ஈறாகக் கொண்ட சொற்களைத் தவிர்த்து) இதற்குக் காரணம் உயர்திணைப் பெயர்கள் ஒலிப்பு முறையில் சிதைவு ஏற்படக் கூடாது.

- உயர்திணைப்பெயர்கள் அடுக்கி வரும்போது இறுதிப் பெயரைத் தவிர்த்து மற்ற பெயர்களில் ஈறு கெட்டு வந்துள்ளது இது ஒலிப்பு முறையின் எளிமைக்காக என்று காரணம் கூறப்பட்டுள்ளது.
- இயற்பெயர் சிறப்புப் பெயர் அமைவிடம் கருதியும் வல்லின ஒற்றுகள் மிகுந்துள்ளது.
- குழப்பம் மிகுந்த ய்ர்ப்பு புணர்ச்சிக் கோட்பாடுகளில் கூட உயர்திணையில் ஒற்று மிகுந்து வருவதில்லை. விரவுப்பெயருக்கும் அடைமொழியாக வரும் அஃறிணையில் வல்லின ஒற்றுகள் மிகுந்து வருகின்றன. அதிலும் அடைமொழி வினையாக வரும் பட்சத்தில் ஒற்று மிகுவது கிடையாது.
- ய்ர்ப்பு ஈற்றையுடைய உயர்திணைப்பெயர்களில் சீரும் தளையும் பொருளும் சிதையாமல் இருப்பதற்காக வல்லின ஒற்றுகள் மிகுந்து வந்துள்ளது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

குறிப்புகள்

1. இராசா.கி, தொல்காப்பியம், ப.129, பாவை பப்ளிகேசன்ஸ், மூன்றாம் பதிப்பு-2013, சென்னை-600 014
2. இராசா.கி, தொல்காப்பியம், ப.132, பாவை பப்ளிகேசன்ஸ், மூன்றாம் பதிப்பு. 2013, சென்னை-600 014.
3. சண்முகம்பிள்ளை.மு, சொல்லதிகாரம், ப.5, முல்லை நிலையம், மறுபதிப்பு-2013, சென்னை-17.
4. இளவழகன்.கோ, எழுத்ததிகாரம், ப.134, தமிழ்மண் பதிப்பகம், முதல்பதிப்பு.2003, சென்னை-17.
5. சீனிநைனாமுகம்மது. சீ, புதிய தமிழ்ப்புணர்ச்சி விதிகள், ப.54, அடையாளம் பதிப்பகம், முதல் பதிப்பு-2013, திருச்சி.
6. இளவழகன்.கோ, எழுத்ததிகாரம், ப.135, தமிழ்மண் பதிப்பகம், முதல்பதிப்பு-2003, சென்னை-17.
7. சண்முகம்பிள்ளை.மு, சொல்லதிகாரம்,ப.41, முல்லை நிலையம், மறுபதிப்பு-2013, சென்னை-17.
8. சீனிநைனாமுகம்மது. சீ, புதிய தமிழ்ப்புணர்ச்சி விதிகள், ப.55, அடையாளம் பதிப்பகம்,முதல் பதிப்பு-2013, திருச்சி.

9. இளவழகன்.கோ, எழுத்ததிகாரம், ப.220, தமிழ்மண் பதிப்பகம், முதல்பதிப்பு-2003. சென்னை-17,
10. சரவணத்தமிழன்.த, தமிழனால், ப.11,
11. சீனிநைனாமுகம்மது. சீ, புதிய தமிழ்ப்புணர்ச்சி விதிகள், ப.54, அடையாளம் பதிப்பகம், முதல் பதிப்பு-2013, திருச்சி.
12. இளவழகன்.கோ, எழுத்ததிகாரம், ப.224, தமிழ்மண் பதிப்பகம், முதல்பதிப்பு-2003, சென்னை-17
13. சுப்பிரமணியன் ச.வே,தொன்னூல் விளக்கம், ப.80, தமிழ்ப்பதிப்பகம், முதல்பதிப்பு-1978,சென்னை.
14. சீனிவாசனார்.சீ, நேமிநாதம், ப.45, அருள்வேல் பதிப்பகம்,முதல் பதிப்பு-2004, சென்னை- 64
15. இளவழகன். கோ, எழுத்ததிகாரம், ப.92, தமிழ்மண் பதிப்பகம், முதல்பதிப்பு-2003, சென்னை-17
16. புலவர் சேயொளி, இலக்கண விளக்கம், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், முதல்பதிப்பு – 1973, மதுரை-1.
17. சீனிநைனாமுகம்மது. சீ, புதிய தமிழ்ப்புணர்ச்சி விதிகள், ப.56, அடையாளம் பதிப்பகம்,முதல் பதிப்பு-2013, திருச்சி.
18. பரிமேலழகர் உரை,திருக்குறள், ப.63, அருணா பப்ளிகேசன்ஸ்,முதல் பதிப்பு-2015
- 19.சீனிநைனாமுகம்மது.சீ,நல்லதமிழ்இலக்கணம்,ப.225,அடையாளம்பதிப்பகம், பதிப்பு-2017, திருச்சி,
20. சுப்பிரமணியன் ச.வே, பத்துப்பாட்டு, ப.73, மணிவாசகர் பதிப்பகம், மூன்றாம் பதிப்பு – 2018,சென்னை-21
21. சுப்பிரமணியன் ச.வே, பத்துப்பாட்டு, ப.247, மணிவாசகர் பதிப்பகம், மூன்றாம்

பதிப்பு – 2018, சென்னை-21

இல்ல முகவரி

க. தேவிபாலாஉதயகுமார்,

5-79 இராஜாபாளையம் (அஞ்சல் மற்றும் கிராமம்),

இராஜாபாளையம்-635 653,

திருப்பத்தூர், திருப்பத்தூர் மாவட்டம்.

